

บทที่ 1

กระบี่สายฟ้า

วันนี้หญิงเซวียรู้สึกแปลกใจที่ไม่เห็นแม้แต่เงาของเงินฝีฝีบกับ
ถึงเสียวถึง

ระหว่างเดินลงเขามันแฉะห่อจิวซู่ขึ้นไปหาตำราอ่าน พอเห็น
ศิษย์พี่สามอวีเหวียนนั่งคัดตัวอักษรอยู่ที่เดิมก็เข้าไปคารวะและ
สอบถาม คิดไม่ถึงนางก็ไม่รู้เช่นกันว่าถึงเสียวถึงไปไหน

ไม่แนเงินฝีฝีอาจจะพาลถึงเสียวถึงไปหาที่สงบนั่งพลอดรักกันอยู่
ก็เป็นได้ มันนี่กอย่างขำขัน แต่เพียงชั่วพริบตาเดียวสีหน้าก็เปลี่ยนเป็น
เคร่งขรึม

อวีเหวียนวางพู่กันในมือ เงยหน้ากล่าวกับมัน

"เรื่องบางเรื่องต้องให้เจ้าตัวจัดการเอง กังวลแทนไปก็ไม่มีความประโยชน์
อย่างเช่นเรื่องของเจ้าในตอนนี้นี้ก็มีแต่เจ้าเท่านั้นที่รู้ดีที่สุดว่าควรต้อง
ทำอย่างไร"

ช่วงนี้เป็นปลายวสันตฤดู หน้าต่างฝั่งทิศตะวันออกไว้แสงแดด
ลมที่พัดผ่านแมกไม้เข้ามาเริ่มชุ่มชื้นและอบอุ่น ป่าข้างบึงแววเสียง

จักจั่นมาเป็นระยะ

หนึ่งเขวียเข้าใจความหมายที่นางต้องการสื่อ ขณะมองใบหน้า
สดใส่อ่อนวัยซึ่งขัดกับดวงตาที่สงบนิ่งเคร่งขรึมของนาง จู่ๆ มันก็รู้สึกกว่า
ตัวเองคล้ายลืมนิ่งสำคัญบางอย่างเกี่ยวกับนางไป

ในที่สุดลมร้อนก็พัดจากทะเลเข้าสู่แผ่นดินใหญ่ แคว้นเทพซีหลิง
อยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของแคว้นต้าถัง ใกล้ทะเลมากกว่า ฤดูคิมหันต์
จึงมาถึงก่อน

สายฝนและอากาศอันอบอุ่นทำให้หมู่มวลพฤษาบนเขาเถาซาน
เจริญงอกงาม มองไปเห็นแต่ความเขียวขจี เพิ่มความสดชื่นให้กับ
บรรยากาศรอบด้าน ขณะเดียวกันก็ลดความน่าเกรงขามให้แก่หมู่วิหาร
อารามจำนวนมากที่ตั้งอยู่บนหน้าผา

บริเวณค่อนข้างเปล่าเปลี่ยววังเวงบนหน้าผาแถบที่สามมีห้องศิลา
อยู่ห้องหนึ่ง เมื่อเทียบกับความเขียวชอุ่มที่อยู่รายรอบห้องศิลานี้ไม่เพียง
ให้ความรู้สึกแห้งแล้ง ยังให้ความรู้สึกหดหู่เหงาหงอยอีกด้วย หันมอง
ไปทางใดไม่เจออะไรแม้เงาของวิหค อย่าว่าแต่เงาของผู้คน

ห้องศิลาที่ว่ามิได้ถูกปิดตาย ด้านที่ติดกับหน้าผาเจาะช่องลม
เอาไว้หลายสิบช่อง แสงตะวันสามารถส่องลอดเข้ามาได้ แม้จะไม่ทำให้
ห้องสว่างแจ้ง แต่อย่างน้อยก็ลดความมืดสลัวลงได้บ้าง

ใต้แนวช่องลมมีโต๊ะหนังสือวางไว้ตัวหนึ่ง เยื้องหอนั่งกำลังนั่งมอง
กระดาษที่วางอยู่บนโต๊ะด้วยสีหน้าจืดจาง สมาธิทั้งหมดล้วนอยู่
บนกระดาษแผ่นนี้

นี่คือจดหมายที่มาจากศาลากระบี่แคว้นหนานจิ้น บนนั้นวาดรูป
กระบี่ไว้เล่มหนึ่งอย่างหยาบๆ!

หลายวันที่ผ่านมา นางหมกตัวอยู่แต่ในห้องมองภาพนี้อย่าง
 เอะเป็นเอาตาย ไม่ยอมอย่างกรายออกไปข้างนอก อาหารการกิน
 ล้วนให้บ่าวไพร่ในหน่วยพิพากษาจัดส่งเข้ามา ไม่รับรู้ว่ามีด้านนอก
 ฤดูกาลกำลังแปรเปลี่ยน ต้นท้อกำลังออกดอกบานสะพรั่ง ต้นหลิว
 กำลังผลิบานเขียวชอุ่ม และยังไม่สนใจทำที่ที่เปลี่ยนไปของคนในอาศรม

กลางดึกของคืนวันหนึ่งจู่ๆ ก็มีเสียงเคาะประตู

ประตูถูกผลักเข้ามาซำๆ เผยให้เห็นใบหน้าที่ยิ้มแย้มแต่งความสุภาพ
 อ่อนน้อมของเงินป้าชื่อ มั่นใช้สายตาดูมองเรือนร่างออร่าในชุดนักรบ
 อย่างรวดเร็วก่อนก้มหน้ากล่าวว่า

"ใต้เท้าถงหลังรอฟังคำตอบของท่านอยู่"

เงินป้าชื่อเป็นคนของหน่วยพิพากษา และยังคงเคยเป็นถงหลัง
 ของทหารม้าอาศรมเทพก่อนถูกถอดออกจากตำแหน่ง ใต้เท้าถงหลัง
 ที่มันพูดถึงจึงยอมมิใช่ตัวมัน แต่เป็นหัวเคอติ่ ถงหลังขององครักษ์เทพ
 ที่มีฐานะสูงส่งเป็นพิเศษ

เยี่ยหงอวียังคงนั่งพลิกตำราตรงหน้าอย่างสงบ จดหมายที่มี
 ภาพกระปี่ถูกนางสอดเก็บไว้ในตำราแต่แรกแล้ว

เห็นนางยังคงเย็นชาไม่แสดงท่าทีใดๆ เงินป้าชื่อก็ได้รู้สึกผิดคาด
 มันยิ้มเยาะก่อนกล่าวว่า

"เมื่อวานใต้เท้าถงหลังคุณเขาขอร้องท่านเจ้านิกายทั้งคืน"

นิ้วเรียวยาวของเยี่ยหงอวีที่กำลังพลิกเปิดตำราชะงักเล็กน้อย
 สายตาที่ตกลงบนหน้ากระดาษเปลี่ยนเป็นเฉยเมยยิ่งขึ้น

"ใต้เท้าถงหลังมีความจริงใจต่อท่านมาก แม้แต่ท่านเจ้านิกาย
 ก็ยังรับรู้ได้ถึงจุดนี้ ใต้เท้าถงหลังให้เข้ามาถ่ายทอดวงจา หวังว่าท่าน
 จะรับรู้ถึงความจริงใจของมัน"

เงินปาฉื่อไม่พูดอะไรอีก ตามความคิดของมัน แม้แต่เจ้าनियाก็ยังแสดงออกอย่างเสียบๆ ว่าอนุญาต เจ้ามันก็แค่ผู้มงายเหตุที่ถูกลดออกจากตำแหน่ง ยังมีคุณสมบัติอะไรมาปฏิเสธหรือคั่งง้าง

เยี่ยงหวี่มิได้ปฏิเสธหรือคั่งง้าง มิได้บอกว่าขอเวลาคิดเหมือนครั้งที่แล้ว ทั้งยังมิได้หนีไปใช้สายตาเตี้อดตาลแต่เย็นชามนี้กระบีเต้าขึ้นมาพาดพันอีกฝ่าย นางยังคงนั่งอ่านตำราบนโต๊ะ พลิกเปิดไปเรื่อย ๆ จนถึงหน้าที่มีจดหมายฉบับนั้นสอดอยู่ นางมองดูลายเส้นไ้ๆ เย้ๆ ที่ประกอบกันเป็นรูปกระบีก่อนกล่าวด้วยน้ำเสียงเฉื่อยชา

"แม้จะมีเจ้าอยู่ในมือ แต่เวลากลับไม่เข้าข้างข้า"

เงินปาฉื่อไม่เข้าใจว่านางกำลังรำพึงรำพันถึงเรื่องอะไร

เยี่ยงหวี่ตั้งจดหมายออกมาฉีก นางมิได้ฉีกออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย แต่ค่อยๆ ฉีกไปตามลายเส้นไ้ๆ เย้ๆ นั้นอย่างแคล่วคล่องจนได้กระบีกระดาศออกมา

"เจ้าลองดู นี่คืออะไร"

เยี่ยงหวี่ใช้สองนิ้วคีบกระบีกระดาศเล่มนั้นขึ้นแล้วถามเงินปาฉื่อเงินปาฉื่อขมวดคิ้วเพ่งมอง แต่ไม่ว่าจะมองอย่างไรก็มองไม่ออกเยี่ยงหวี่ก็กล่าวเยาะๆ

"แม้แต่นี้ก็ยังไม่ออก สมควรแล้วที่นับจากนี้ไปเจ้าจะต้องกลายเป็นคนตาบอด"

พูดจบนางก็เสือกกระบีกระดาศในมือแทงใส่หว่างคิ้วของเงินปาฉื่อ

เงินปาฉื่อมีพลังมานอยู่ในด้านสุพิศดารชั้นปลาย ปกติต่อให้เป็นตอนที่เยี่ยงหวี่ยังรุ่งโรจน์ชัชวาลมันก็เพียงด้อยกว่านางเล็กน้อยเท่านั้นบัดนี้ด้านมานของเยี่ยงหวี่เสื่อมถอยจนเข้าสู่ระดับสุพิศดารชั้นต้น

ทั้งยังไม่แน่ว่าอาจจะถดถอยลงจนถึงด้านไร้จนแล้ว มิใช่ผู้มงายยุทธ์คนเดิมอีก แล้วมีหรือที่มันยังจะต้องหวาดกลัวนางอยู่เช่นเดิม

ดังนั้นพอเห็นเยี่ยหงอวีใช้เศษกระดาษในมือแทงใส่หว่างคิ้วตบเงินปาฉือจึงทั้งประหลาดใจและขุ่นเคือง ใบหน้าผู้ดรอยยิ้มเย้ยหยันในความคิดของมันเศษกระดาษยาวประมาณหนึ่งนิ้วมือนี้น่าหวั่นหรือเสียจริง ในเมื่อยอมตายแต่ไม่ยอมก้มศีรษะ เช่นนั้นก็รอรับการถูกดูหมิ่นเหยียดหยามเถอะ

ทว่าวินาทีต่อมารอยยิ้มเย้ยหยันของมันก็ต้องงั่นก้าง ทั้งนี้เพราะมันรับรู้ได้อย่างชัดเจนว่ามีกลิ่นอายที่ทรงพลังขุมหนึ่งทะลักพรุ้งพรูออกจากเศษกระดาษเข้าปกคลุมร่างมันไว้ภายในพริบตา

นี่คือเจตนารมณั้กระบี่ที่พิสดารพันลึก!

เงินปาฉือคล้ายมองเห็นสายน้ำสีเหลืองขุ่นคลั้กตรงรอยต่อระหว่างพรมแดนแคว้นหนานจิ้นกับแคว้นต้าเหอยกตัวขึ้นโหมซัดใส่ดวงตาทั้งสองข้างของมัน

ความหวาดกลัวจิตใจมรรคจิตของมันในทันที ถึงตอนนี้มันเข้าใจแล้วว่าเศษกระดาษชิ้นนั้นมีได้นำหวั่นร้อ ที่นำหวั่นร้อคือตัวมันต่างหาก

มันตาดำของมันหดวูบตามสัญชาตญาณการป้องกันตัว ทว่าเจตนารมณั้กระบี่ได้แผ่พุ่งมาถึงหว่างคิ้วก่อนที่มันจะทันได้ขยับ

ฉึก...ฉึก รอยเลือดจางๆ สองรอยปรากฏขึ้นบนดวงตาทั้งคู่ของเงินปาฉืออย่างน่าอัศจรรย์ใจ รอยทั้งสองกรีดผ่านตาดำและตาขาวจนเลือดและของเหลวที่อยู่ภายในไหลทะลักออกมา ความเจ็บปวดและความมืดเข้าครอบงำความรู้สึกนึกคิดของมันในทันที

"โธ้ย! นี่มันอะไรกัน!"

มันยกมือขึ้นปิดตาท่รดสวบลงนอนดิ้นอยู่บนพื้นพร้อมกับ

แผดเสียงร้องโหยหวนเหมือนสัตว์ที่กำลังถูกเขียด

เยี่ยงหอวีลู้กขึ้นยืนแหวกอกเสื้อ แก่เงื่อนเอี้ยมออกแล้วซุกเก็บ
กระบี่กระดาศไว้ที่หว่างอกอันอบหยุ่น พอรับรู้ถึงสัมผัสที่แนบติด
ผิวเนื้อจิตใจก็เปลี่ยนเป็นหนักแน่นมั่นคง นางมองเงินปาฉื่อที่ดั้นพราวๆ
อยู่แทบเท้า กล่าวเสียงเบานุ่มว่า

"ข้ารู้ว่าเจ้าชอบมองเรือนร่างของข้า ตอนนี้ออกเสื้อข้าเปิดอยู่"

เงินปาฉื่อแผดร้องด้วยความเจ็บปวด เลือดแดงฉานกับของเหลว
ในลูกตาไหลซึมออกจากหว่างนิ้วที่สั่นระริก

เยี่ยงหอวีลู้กล่าวต่อด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก

"น่าเสียดายที่เจ้าไม่เห็น"

กลางดึกของคืนนั้นเงินปาฉื่ออดดีดถลงหลังทหารม้าอาศรมเทพ
ถูกจู่โจมทำร้ายจนตาบอดโดยผู้มงายยุทธ์เยี่ยงหอวีลู้ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็น
ความภาคภูมิใจของอาศรมเทพ หลังเกิดเรื่องเยี่ยงหอวีลู้ได้อาศัยความมืด
แอบหนีลงจากเขา ไม่มีผู้ใดรู้ว่านางจะไปยังที่ใด

หลายวันต่อมาคณะทูตของอาศรมเทพที่เดินทางไปเยือน
เมืองฉางอันแคว้นต้าถังก็กลับถึงซีหลิง จากการคำนวณเวลา คณะทูต
สมควรมาถึงตั้งแต่เมื่อหลายวันก่อน แต่มีทราบเป็นเพราะเหตุใด
ระหว่างทางได้แวะหยุดพักที่แคว้นหนานจิ้นก่อนจึงทำให้เสียเวลาไป
ไม่น้อย

ขบวนรถม้าเคลื่อนตัวช้าๆ มาตามทางหินลาดชันแต่ไม่อันตราย
บรรดาผู้คุ้มกฏที่อยู่ในขบวนล้วนสังเกตเห็นถึงบรรยากาศแปลกๆ
ของวันนี้

บริเวณที่รถม้าหุหราสีดำสลักลวดลายสีทองแล่นผ่าน ผู้คนจะ
พากันหลบเข้าข้างทางก่อนคุกเข่าแสดงความเคารพ เพียงแต่คราวนี้

นอกจากความเคารพยำเกรงแล้วสีหน้าของแต่ละคนยังฉาบทาไว้ด้วยความรู้สึกอื่นๆ อีกด้วย

เจียงลี่เสวี่ยเลิกม่านมองดูผู้คนที่คุกเข่าลงต้อนรับ ออชมวดคิ้วมิได้เมื่อเห็นสีหน้ากระวนกระวายไม่สบายใจเหล่านั้น

"หรือจะเกิดเรื่องขึ้นแล้วจริงๆ"

มันพิมพ์กำกับตัวเองก่อนหันไปกล่าวกับจ้าวบัลลังก์โองการฟ้าซึ่งนั่งหลับตาพักผ่อนอยู่

"ศิษย์จะลงไปดูก่อน"

จ้าวบัลลังก์โองการฟ้านิ่งเฉยไม่พูดว่าอะไร

ตอนนี้ขบวนรถม้าแล่นมาถึงหมู่วิหารด้านล่างซึ่งยังอยู่ห่างจากวิหารใหญ่ของหน่วยโองการฟ้าอีกชั้นหนึ่ง เจียงลี่เสวี่ยพอลงจากรถม้าเห็นที่ด้านหน้ามีทหารม้าอาศรมเทพอยู่กลุ่มหนึ่งก็เปลี่ยนสีหน้าเป็นเคร่งขรึม เดินตรงเข้าไป

เหล่าทหารม้าเห็นมันเดินตรงเข้ามาก็รีบแสดงความเคารพแต่เป็นเพราะบนตัวสวมชุดเกราะจึงมิได้ลงจากหลังม้า

เจียงลี่เสวี่ยเห็นสีหน้าของเงินปาฉือเต็มไปด้วยความเคียดซึ่งดูร้ายอีกทั้งตาทั้งสองข้างยังถูกปิดด้วยผ้าพันแผลก็อดถามอย่างแปลกใจมิได้

"เกิดเรื่องอะไรขึ้น"

เงินปาฉือกัดฟันกรอดตอบว่า

"เยี่ยหงอวี๋ทรมศตต่อหน่วยพิพากษา ทรมศตต่ออาศรมเทพ ผู้น้อยได้รับคำสั่งจากหลวงหลังให้รวบรวมกำลังคนออกประกาศจับตายนาง"

เยี่ยหงอวี๋ทรมศตต่ออาศรมเทพ?

เจียงลี่เสวี่ยขมวดคิ้ว เส้นผมที่ขาวราวกับหิมะดูเป็นประกายเย็นเฉียบ

ตั้งแต่จ้าวบัลลังก์โองการฟ้าทำนายนว่าหน่วยพิพากษาจะเกิดเรื่องใหญ่มันก็กังวลใจมาตลอด ที่คณะทูตแะไปที่แคว้นหนานจิ้นก่อนเดินทางกลับก็มีสาเหตุมาจากเรื่องนี้ ทว่ามันคิดไม่ถึง สุดท้ายแล้วก็ยังเกิดเรื่องขึ้นจนได้

มันถามเงินปาฉือเสียงเรียบ

"ข้าจำได้ว่าเจ้าถูกปลดจากตำแหน่งองหลังทหารม้าตั้งแต่ปีที่แล้ว ตอนอยู่ในทุ่งร้าง แล้วนี่กลับมารับตำแหน่งเดิมตั้งแต่เมื่อไหร่"

"เมื่อวันก่อนขอรับ"

"หลังเค่อตีเป็นองหลังขององครักษ์เทพ เมื่อใดกันที่มันสามารถสอดมือเข้ามายุ่งเกี่ยวกับเรื่องในหน่วยพิพากษา ส่วนตัวเจ้าเป็นผู้ได้บังคับบัญชาในหน่วยพิพากษา แต่กลับล้าไรร่มยาทเรียกชื่อหัวหน้าใหญ่เยี่ยงงอวีตรงๆ นี่ไม่เรียกว่าล่วงเกินผู้บังคับบัญชาแล้วเรียกว่าอะไร"

ในอาศรมเทพ เงินปาฉือเป็นคนของหน่วยพิพากษาจึงมีค้อยเกรงกลัวหัวหน้าใหญ่ของหน่วยโองการฟ้าสักเท่าใดนัก สัมมะหาอะไรกับมันยังถูกเยี่ยงงอวีทำร้ายจนตาบอด ในใจคิดแต่จะแก้แค้น ต้องการนำตัวเยี่ยงงอวีกลับมาอาศรมเทพให้ได้รับการเหยียดหยามดูถูกและลงทัณฑ์ทรมานอย่างหนัก ดังนั้นมีหรือที่มันจะสนใจในท่าทีของเจิงลี่เสวี่ย

มันตอบเสียงเย็นชา

"นี่เป็นความต้องการของจ้าวบัลลังก์หน่วยพิพากษาด้วยเช่นกัน"

เจิงลี่เสวี่ยเจียบงันไป หากเป็นคำสั่งของต้าเสินกวนหน่วยพิพากษาจริง เช่นนั้นมันก็หมดคำพูดที่จะว่ากล่าว ชั่วขณะนั้นเองรถม้าสี่ดำก็แล่นมาถึง เสียงแหบเคือด้วยความชราดังขึ้นจากภายในรถ

"หน่วยพิพากษามีได้เป็นตัวแทนของอาศรมเทพ"

คราวนี้ทหารม้าอาศรมเทพที่แสนจะตระหนงเหล่านั้มีกล้า
นั่งวางท่าอยู่บนหลังม้าอีก เมื่ออยู่ต่อหน้าจ้าวบัลลังก์ยอมไม่มีข้ออ้าง
เรื่องสวมชุดเกราะมีต้องลงจากหลังม้าแสดงความเคารพ พวกมัน
รีบลงมาคุกเข่าคารวะอยู่กับพื้นที่

สีหน้าเงินปาฉื่อเปลี่ยนเป็นขัดตาขณะคุกเข่าลงซ้าๆ ภายใต้
การช่วยเหลือของผู้ติดตาม

"เยี่ยหงอวีไปจากหน่วยพิพากษา แต่นี้มีได้หมายความว่านาง
ทรยศต่ออาศรมเทพ นางแค่จากไปชั่วคราวเท่านั้น"

คนในรถม้ากล่าวจบก็ถอนใจเบาๆ

เชิงสี่เสี่ยวรับรู้ได้ถึงความรู้สึกหดหู่เศร้าใจของจ้าวบัลลังก์ ในใจ
จึงเศร้าสลดและเดือดดาลขึ้นมาโดยพลัน มันกล่าวกับเงินปาฉื่อ
ที่นั่งคุกเข่าอยู่ตรงหน้าด้วยน้ำเสียงแข็งกร้าว

"ไปขอรับโทษทัณฑ์เดี๋ยวนี"

เงินปาฉื่อเงยหน้าขยับ หากดวงตาไม่ถูกผ้าพันเอาไว้จะต้อง
ได้เห็นแนวอาฆาตมาร้ายจากมันอย่างแน่นอน

ปีที่แล้วในดินแดนของราชสำนักจู้จั้งก็เป็นเชิงสี่เสี่ยวนี่เองที่ส่ง
ลงทัณฑ์มันด้วยกระบองหนาม ตอนนั้มันกลายเป็นคนตาบอดไปแล้ว
ด้วยน้ำมือของเยี่ยหงอวี อีกทั้งเรื่องที่เยี่ยหงอวีทรยศต่ออาศรมเทพ
ใครๆ ก็รู้ก็เห็น แล้วอาศัยอะไรมาสั่งให้มันไปขอรับโทษ

ลมต้นฤดูพัดผ่านหน้าต่างรถม้าให้ไหวพะเยิบพะยับ มือเหยี่ยวชรา
ข้างหนึ่งยื่นออกมาวางบนกรอบหน้าต่าง

เหล่าทหารม้าและผู้คุ้มกฏทุกคนในที่นั้นพอเห็นต่างก็รีบก้มหน้า
จนคางจรดอก มีกล้าเหลือบมองแม้แต่แวบเดียว แต่เงินปาฉื่อมองไม่เห็น

สีหน้าจึงยังเต็มไปด้วยความอาฆาต

มือเหยียว่นเริ่มเคาะกรอบหน้าต่างซ่าๆ พริบตานั่นกลืนอายจางๆ หอบหนึ่งก็แผ่เข้าปกคลุมไปทั่วบริเวณ ผู้คนที่อยู่ในเหตุการณ์พอได้ยินเสียงเคาะใจก็กระตุกวบ บังเกิดความกลัวอย่างประหลาด

มีบางคนเหลือบมองไปทางเงินปาฉื่อ ครั้นแล้วก็ต้องตกใจจนแทบทรุดนั่งลงกับพื้น แต่เงินปาฉื่อเองกลับไม่รู้รู้สึกใดๆ ทั้งสิ้น ยังคงแสดงสีหน้าเฉยตขี้ง กระทั่งยังคิดจะถกเถียงออกไป

ทว่าพออ้าปากมันกลับพูดไม่ได้ ทั้งยังรู้สึกหวานเอียนในลำคอ มันรู้สึกอะใจจึงยกมือขึ้นลูบปากตัวเอง ค่อยสัมผัสได้ถึงอะไรบางอย่างที่เป็ยกขึ้นเหนอะหนะ

และแล้วแววเคียดแค้นบนใบหน้ามันก็เปลี่ยนเป็นความหวาดกลัว และสิ้นหวังอย่างถึงที่สุด มันรู้แล้วว่าเกิดอะไรขึ้น มันไม่มีลุ้นแล้ว สิ่งที่อยู่ในปากเป็นเพียงเศษเลือดเศษเนื้อเลอะๆ เท่านั้น

คนที่เหลือเห็นมูมปากเงินปาฉื่อมีเลือดไหลไม่หยุดก็พากันสูดหายใจเข้าเสียดังด้วยความตื่นตระหนก สองสามคนในนั้นผวาจะเข้าไปช่วยพยุง แต่แล้วก็จุกใจคิดได้ รู้ว่านี่ต้องเป็นการลงโทษของจ้าวบัลลังก์โองการฟ้าในรณม้าอย่างแน่นอนจึงรีบหยุดเท้าเอาไว้

เสียงจ้าวบัลลังก์ดังขึ้นอีกครา

"พูดไม่เป็น แต่ยังคิดจะช่วยถ่ายทอดวาทาให้คนอื่น เช่นนั้นต่อไปก็ไม่ต้องพูดแล้ว"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)